

နတ်ဘုရားပျက်လုံး

(ရှုလေ)

စာစဉ် (၁၂)

(Chapter 166 - 180)

စာစာပြန် စာရေးဆရာ - Tai Venus

အပိုင်း(၁၆၆)

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီလေလား

ရှုလေသည် အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ဖုမင်းမိန်နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့သည်။ အဆိုပါ အခန်း၏ အပြင်အဆင်မှာလည်း ဆယ့်ခြောက်ရာစုစတိုင်သာဖြစ်ပြီး ကြက်အသွေးရောင်ရင့်ရင့်ပန်းပွင့်ပုံ နံရံချပ်များနှင့် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။ ဖုမင်းမိန်သည် အိပ်ယာခင်းများကို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်အောင် ထပ်မံပြင်ဆင်လိုက်သည်။ အိပ်ယာခင်းမှာလည်း ဖြူဖွေးတောက်ပြောင်၍ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိလှသည်။

"လိုတာရှိရင် ငါ့ကို ပြောလို့ ရပါတယ်"

ဖုမင်းမိန်က ပြောလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုတော့ ဘာမှ မလိုသေးပါဘူး"

ရှုလေက တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရန် စောင့်နေသော်လည်း ဖုမင်းမိန်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားမည့် ပုံမပေါ်ပါ။

"ငါ့အဖေပြောတာတော့ နင်က အထင်ကြီးစရာကောင်းတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်းတယ်တဲ့"

ဖုမင်းမိန်သည် ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ပြင်းပြသောအကြည့်ဖြင့် ရှုလေအား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ရှုလေသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး

"နင်က ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ"

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖုမင်းမိန်သည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ရှုလေ၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ချိန်ရွယ်၍ ပြေးထိုးလိုက်သည်။

မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်း ဖြစ်လာသော်လည်း ရှုလေသည် ဟို ယခင်တုန်းကလို ကောင်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။ သူသည်လည်း ယုံချစ်ပညာရပ်ကို အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လေ့လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်ဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လည်း သူ၏ တုံ့ပြန်နိုင် စွမ်းကို ယှဉ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ရှုလေသည် သူ၏ ခေါင်းကို အနည်းငယ်စောင်း၍ ဖုမင်းမိန်၏ လက်သီးကို လိုက်ကြည့်လျက် ထိုးချက် ကို ရှောင်ကွင်း လိုက်သည်။

ဖုမင်းမိန်သည် လက်သီးချက် လွဲချော်သွားသော်လည်း အလျင်အမြန် ပင် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ပြီး ကျန်သောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရှုလေ၏ ဂုတ်ကို သိမ်းဖက်ကာ သူ့အား လွဲချနိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ထိုသို့လည်း မရ သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း သည် အောက်သို့ ကွေးညွတ်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်က ရှုလေ၏ ခါးအောက် ပိုင်းကို ဖက်ကာ ခြေထောက်၏ တွန်းကန်မှုအားကို သုံး၍ ပစ်လွှဲနိုင်ရန် ကြံစည်လိုက်သည်။

အခြေအနေမှာ အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှုလေသည်လည်း သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကွေးညွတ်လိုက်ပြီးနောက် ဖုမင်း မိန်၏ ခူးကို တံတောက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ပခုံးနှင့် ခါး ကို အလိုက်သင့်လှုပ်ရှားပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုမင်းမိန်၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဖုမင်းမိန်တွင် ပျော့အိန်းညံ့သော ရင်သားမျိုး ရှိမ နေပါချေ။ သို့သော် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သော အသားစိုင့်မျိုးတော့ ရှိနေခဲ့ သည်။ ရုတ်တရက် ရှုလေ၏ လက်သည် ကန့်သတ်နယ်မြေကို ကျူးလွန်မိ

သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဖုမင်းမိန်သည် အနောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်၍ သူမသည် နာကျင်နေသော ရင်ဘတ်ကို ဆုတ်ကိုင်ကာ ရှလေအား နီရဲသော မျက်နှာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

"နင်... "

ရှလေသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး

"တောင်းပန်ပါတယ် ငါ မရည်ရွယ်ပါဘူး"

"ဟင်"

ထို့နောက် ဖုမင်းမိန်သည် အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

"သူကပဲ စလုပ်သေးတယ်၊ မနိုင်တော့ သူကပဲ စိတ်ဆိုးသွားတယ်တဲ့လား။ ချစ်ဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ"

ရှလေက တစ်ယောက်ထဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ရှလေသည် ရေချိုးသန့်စင်ပြီး အတွေးများစွာနှင့်ပင် အိပ်ယာဝင်ခဲ့သည်။ သူသည် အလွန်များပြားသော အတွေးများကို တွေးတောနေခဲ့သည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင် နှစ်နှစ်ခြွက်ခြွက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ရှလေသည် သူကူညီနိုင်သည့်အရာဆိုလျှင် ရှန်းထူထျန်ယင်ဘက်က အကူအညီမတောင်းရင်တောင် ကူညီလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခု သမီးရည်းစား အယောင်ဆောင် တွဲရမည်မှာ ခေါင်းကိုက်စရာ ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အယူသီးလှသည့် ရှန်းထူထျန်ယင်၏ ဘိုးဘွားများနှင့် ရှန်းထူကလန်မိသားစုမှ ရှလေအား ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ကြမည်ကို တွေးနေ

စရာပင်မလို သူကြိုသိသည်။ အဘယ်သို့သော သူမျိုးက ရန်သူ၏ လက်ထဲ သို့ မျိုးရိုးပိုင်ဗီယင်ကျန်းအဖွဲ့အား ထည့်ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ရှန်းထူရီနှင့် ရှန်းထူထျန်ဖန် တို့သည်လည်း ထိုသို့ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရှန်းထူထျန်ယင်၏ ဘဝထဲသို့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်လာမည်ကို ခွင့်ပြုနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ရှန်းထူမိသားစုတွင် အခြားခေါင်းကိုက်စရာ ကိစ္စလည်း ရှိသေး သည်။ ဂူခူမှာလည်း အဆိုးရွားဆုံး လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဂူခူ သည် ရှန်းထူထျန်ယင်၏အနားကို ကပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရှန်းထူထျန်ယင်က သူနှင့် ဒိတ်နေသည့် အကြောင်းကို ကြေညာလိုက်ပါက သေချာပေါက် ဂူခူသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်လာနိုင်ပြီး ပြဿနာအမျိုးမျိုး ရှာနိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိသည်။

‘အရင်ကတည်းကဖြင့် ရန်သူတွေပါဆို အခုလိုမျိုး ရှန်းထူထျန်ယင်နှင့် တွဲနေတယ်ဆိုရင် ပိုလို့တောင် ဆိုးနေဦးမယ်၊ ဟွမ်းရီဟူ သေပြီးတဲ့နောက် မှာ ငါ့ဘက်က ကျူးလွန်တာ မရှိသေးတဲ့အတွက် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်မှာ ဘာပြဿနာမှ ထပ်ပြီး ဖြစ်လာတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ ငါက သူတို့ရဲ့ မြင်ကွင်းရှေ့မှာ တိုက်ရိုက်ကြီး ဝင်လာတော့မှာ၊ လခွီးပဲ။ သောက် ပြဿနာတွေ ချည်းပဲ’

ရှုလေသည် တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီး စိတ်ပျက်၍ နေခဲ့သည်။

တစ်ဖက်၌ ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း သူ့အနေဖြင့် ရှန်းထူထျန်ယင်နှင့် ဒိတ် လိုက်ခြင်းမှာ ဂူမိသားစုက ချောင်းမြောင်းနေသည့် ကိတ်မှန်ကြီးကို အမိ အရ လက်ဦးလိုက်နိုင်သည့် သဘောဖြစ်နေသည်။

ဂူခူသည် ရှန်းထူထျန်ယင်နှင့် လက်ဆက်လိုသည်။ သူမနှင့် လက်ဆက်လိုက်သည်နှင့် သူတို့၏ မျိုးရိုးသည် ဗီယင်ကျန်းအဖွဲ့ကို ဆက်ခံရ

မည့် မျိုးဆက်ဖြစ်သွားမည်။ ထိုအခါ သူသည် ဗီယင်ကျန်းကို ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ပဲ ရယူလိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ မတော်တဆ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကံကောင်းထောက်မ၍ ဖြစ်ဖြစ် ဂူခဂူသည် ရှန်းထူထုန်ယင်နှင့် တွဲ နိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဂူမိသားစုအတွက် ကြီးမားသော ဆုလာဘ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော ဆုလာဘ်ကြီးကို လက်လွှတ်လိုက်ရမည့်အရေးကို ဂူ မိသားစုသည် အလွယ်တကူပင် လက်ပိုက် ကြည့်နေနိုင်ပါမည်လော။

ရှုလေမှာ အတွေးလွန်နေခဲ့သောကြောင့် သူ၏ အိပ်စက်ချိန်မှာ ငါးနာရီ ပင် မပြည့်ခဲ့ပါချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဖုမင်းမိန်သည် သူ၏ အခန်းတံခါးကို လာ ခေါက်ပြီး အလွန်တရာ လေးစားမှုရှိသည့် လေသံဖြင့်

"နံနက်စာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ ခဲအို"

ရှုလေ အေးခဲတောင့်တင်းသွားသည်။ သူသည် 'ခဲအို' ဟုခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း မယုံကြည်ရဲ ဖြစ်နေသည်။

"မနက်စာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ ငါပြောနေတယ်နော် ခဲအို၊ ဘာလို့ ဘာမှ ပြန်မပြောတာလဲ"

ဖုမင်းမိန်သည် ခဲအိုဟူသည့် စကားလုံးကို ပိုမိုကျယ်လောက်စွာဖြင့် အော်ဟစ် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါတွင်မှ ရှုလေသည် ယခုမှ နီးလာသလို အိပ်ချင်မှုတူးလေသံ ဖြင့် သမ်းဝေလိုက်ပြီး

"ဘာလဲ... ငါ့ကို ပြောနေတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ခဲအိုကိုပဲလေ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါက နင့်ကို မစွတာ

ရှလို့ ခေါ်လို့ရမှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ခေါ်ရမှာပဲလေ"

ဖုမင်းမိန်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောသည်။

"နင်တို့ရဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမထျန်ယင်က ငါ့ကို ပြောပြပြီးပြီ၊ ငါက အမထျန်ယင်နဲ့ ညီမတွေလိုပဲ နေလာတာ ကြာပြီ။ နင်က အခုသူနဲ့ တွဲနေတယ်။ မကြာခင်မှာလည်း လက်ထက်တော့မှာ ဆိုတော့ ငါနင့်ကို ခဲအိုလို့ပဲ ခေါ်ရမှာပေါ့"

"ငါတို့ ... လက်ထပ်မယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ"

ရှလေသည် ရုတ်တရက် ဖျားနာချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ဖုမင်းမိန်သည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်၍ ရှုံလိုက်ပြီး

"အမက ပြောတာပေါ့၊ သူပြောတာကတော့ ကြားမှာ ထွေထွေထူးထူး မရှိဘူးဆိုရင်တော့ လာမည့်နှစ် ဆောင်းဦးရာသီပွဲလောက်မှာ နင်နဲ့ လက်ထပ်မှာတဲ့"

ရှလေ ဆွံ့အသွားခဲ့သည်။

ဖုရွမ်းဖူသည် မနက်စာအဖြစ် ငါးရှဉ့်ဟင်းနှင့် အခြားသော ဟင်းလျာများအပြင် ကြက်ဥရှယ်ချက်ဟင်းလျာကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ရှန်းထူထျန်ယင်လို ဘုရင်မမျိုးအတွက် သာမန်နံနက်စာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ရှလေနှင့် ဖုမင်းမိန်တို့ ထမင်းစားပွဲကို ရောက်သောအခါ ရှန်းထူထျန်ယင်သည် ခုံ၌ ခန့်ညားထည်ဝါစွာထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

"ကောင်းသော မနက်ခင်းပါ၊ မစွပ်ရှန်းထူ"

ရှလေက သူမအား နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ခုံတစ်လုံး ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရှန်းထူထျန်ယင်သည် ရှလေကို လက်ကာပြလိုက်သည်။

"နေဦး၊ အခုဟာကို ပြန်စကြမယ်"

"ဘာကို ပြန်စမှာလဲ"

ရှလေက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

ရှန်းထူထျန်ယင်၏ လှပသောမျက်ခုံးများ အပေါ်သို့ ပင့်သက်သွားပြီး

"ကိုယ်အရမ်းချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နာမည်ရှေ့မှာ "မစုစစ်"တပ်ခေါ်တဲ့လူမျိုး နင်တွေ့ဖူးလို့လား"

ရှလေ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။

ဤအရာသည် စမ်းသပ်မှု တစ်ခုသာဆိုလျှင် သူ၏ ရမှတ်မှာ သေချာပေါက် သုညသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤနေရာတွင် ရှန်းထူမိသားစု ဘိုးဘွားများသာ ရှိနေပါက သူတို့၏ အစီအစဉ်မှာ သေချာပေါက် ပျက်စီးသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

"ဘာလို့ အသံတိတ်နေတာလဲ၊ ခဲအို"

ဖုမင်းမိန်က ပြောသည်။

"နင်က ငါတွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေထဲမှာ အထုံဆုံးပဲ"

"မင်းမိန်"

ရှန်းထူထျန်ယင်က သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပါပြီ၊ ငါ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ပါဘူး"

သို့သော်လည်း သူမသည် ထိုစကား၏ အဆုံးတွင် နောက်ထပ်စကား တစ်ခွန်း ထပ်၍ ပြောသည်။

"နင်က သူ့ဘက်ကနေ ကာနေတာပဲ"

ဖုမင်းမိန်သည် ရှန်းထူထျန်ယင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသောကြောင့် ယခုလို ပြောဆိုရဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှုလေသည် တွန့်ဆုတ်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှန်းထူထျန်ယင်ကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရန် အနောက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူသည် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီးနောက်တွင်

"ကောင်းသော မနက်ခင်းပါ၊ ထျန်ယင်"

ရှန်းထူထျန်ယင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

"နင်က ငါ့ကိုမြင်ရရင် ပျော်နေတဲ့ အနေအထားမျိုးဖြစ်အောင် နင့်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးလေးတစ်ခု ထည့်ထားလိုက်"

‘wtf. ‘

ရှုလေသည် တိတ်တဆိတ်ပင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် မျက်နှာထက်၌ ဟန်ဆောင်အပြုံးတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ကာ

"ကောင်းသော မနက်ပါ၊ ထျန်ယင်"

"အင်း၊ ဒီလိုမှပေါ့"

ထျန်ယင်က ပြောသည်။

"အခု အခေါ်အဝေါ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်တစ်မျိုး ပြောင်းပြီးခေါ်ကြည့်ရအောင်"

"တခြား အခေါ်အဝေါ်လား"

ရှုလေက အံ့အား သင့်သွားသည်။

"ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ"

"အဲ့တာက ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆိုတော့ အချစ်လေးယင်ယင်၊ မိန်းမ

ယင်။ အဲတာတွေမှ မဟုတ်ရင်လည်း အဲတာမျိုး တခြားအခေါ်အဝေါ်တွေ ကောပေါ့။ ဘယ်လိုခေါ်တာက ပိုပြီးကောင်းမယ်လို့ နင်ထင်လဲ"

ရှန်းထူထျန်ယင်သည် ထိုသို့ အခေါ်အဝေါ် သုံးစွဲရမည့်အပေါ် စိတ် လှုပ်ရှားမှု မရှိသလို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေသည်။

ရှုလေမှာမူ နဖူးမှ ချွေးများပင် စို့၍ လာသည်။

တစ်မိနစ်ကြာပြီးနောက်

"ကောင်းသောမနက်ပါ ချစ်လေး"

ရှုလေက အားထည့်၍ ပြုံးထားပြီး မျက်နှာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား"

ရှန်းထူထျန်ယင်ကလည်း ပြုံးလိုက်ပြီး

"ပထမစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် တော်တော်လေး ကောင်းနေပြီ၊ ဒုတိယ စကားတောင် ထပ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါတို့က လက်ထပ်ကြတော့မယ့် ဇနီးမောင်နှံတွေပဲလေ။ အခုချိန်ထိ ငါ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်တာ မပျော် တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင်မသိသေးဘူးလား"

ရှုလေသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ရှန်းထူထျန်ယင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ရှန်းထူထျန်ယင်နှင့် စကားဆက် ပြောလျှင် အမှားပါလာမည်ကို ကြောက်၍လာသည်။

သူသည် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်တွင် စားပွဲခုံပေါ်၌ ထမင်းစားပန်းကန်လုံး နှစ်လုံးနှင့် တူနှစ်စုံသာ ချထားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ဤ နံနက်စာမှာ ဖုမင်းမိန်နှင့် ဖုရွှမ်းဖူတို့အတွက် မပါပါ။ ဖုရွှမ်းဖူမှာလည်း ထို နေရာမှ ပြန်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ပြီး ဖုမင်းမိန်ကိုလည်း မကြည့်ရဲ ဖြစ်

နေသည်။ သို့သော်လည်း ဖုမင်းမိန်ကမူ သူတို့အား ပြီးတစ်ခါ မဲတစ်လှည့် မျက်နှာဖြင့် အသေအချာ စောင့်ကြည့်၍ နေသည်။

"ဒါဆိုရင် စားလိုက်ကြရအောင်"

ရှန်းထူထျန်ယင်က သူ၏ တူတစ်စုံကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဟင်းရွက်ကြော်ကို ရှလေ၏ ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပါပဲ"

ရှလေသည် ခေါင်းကို ငုံ့လျက်ပင် ပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းအရွက်ကြော်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ချက်ချင်း ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

"နောက်တစ်ခါ အတူတူစားကြတဲ့အခါ ငါက နင့်ရဲ့ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေထည့်ပေးရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို မသုံးနဲ့၊ ဒီတိုင်းလေးပဲ ပြန်ပြီး ပြုရုံလေး ပြီးပြ"

ရှန်းထူထျန်ယင်က ဆက်ပြောသည်။

"ပြီးကြရင် နင်က ငါ့ကို အရွက်ကြော်တွေ ပြန်ပြီး ထည့်ပေးတဲ့အခါ ပါးစပ်ကနေ - ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ များများစား လို့ ပြော"

ရှလေက ထိုစကားကို ချက်ချင်းပင် လိုက်နာခဲ့သည်။ သူသည်လည်း အရွက်ကြော်များကို တူဖြင့်ညှပ်ယူကာ ရှန်းထူထျန်ယင်၏ ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချိုသာသော အသံဖြင့်

"အသီးအရွက်တွေ များများစား အချစ်လေး၊ အလုပ်တွေက အရမ်းလုပ်ရတာဆိုတော့ ဗီတာမင်ဓာတ်ကြွယ်ဝနေဖို့လိုတယ်။ အဲ့ဒါမှ ကျန်းမာရေး ကောင်းမှာ၊ ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်လေ"

ရှန်းထူထျန်ယင်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး

"ဟုတ်ပြီ၊ အဲ့လို ဖြစ်နေရမယ်။ နင်က မြန်မြန်ဆန်ဆန် လိုက်ပြီးသင်ယူ"

နိုင်တာပဲ"

ရှုလေက သူမအား မှေးစင်းစင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဘယ်ကသာ သင်ယူရမှာလဲ၊ ဒါက ယောက်ကျားလေးတွေမှာ မွေးကတည်းကပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဖြားယောင်းတဲ့ စကားတွေပဲ"

ထိုအခါတွင် ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ဖုမင်းမိန်က စကားဝင်ပြောသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ခဲအိုမှာ ရည်းစားဟောင်းတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိခဲ့လဲ"

ရှုလေသည် ပါးစပ်၌တော့နေသည့် ငါးရှဉ့်ဟင်းပင် လွတ်ကျသွားသည်။

"စကားကို ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ၊ မင်းမိန်"

ရှုန်းထူထုန်ယင်သည် မင်းမိန်အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖုမင်းမိန်၏ အောက်နှုတ်ခမ်း ဟလာသော်လည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ချေ။

ယောက်ကျားလေး တစ်ယောက်အနေဖြင့် သမီးရည်းစား အများအပြားထားခြင်းမှာလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်မျိုး မဟုတ်ပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်း ကိုယ်ချစ်သော သူ၏ အချစ်ဦးဖြစ်ချင်သည်မှာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည့်အရာကို မျှော်လင့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သမီးရည်းစား ချစ်သူအများကြားတွင် နားလည်မှုသည်သာ ပဓာနကျသည်။

နံနက်စာ စားပြီးနောက်တွင် ရှုန်းထူထုန်ယင်က

"လေ၊ ဒီကိစ္စက နင့်အတွက် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ နင့်ဆီမှာ ပြသနာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အခြားနည်းလမ်း မရှိလို့ပါ။ ငါ နင့်ကို သူရဲကောင်း တင်ပါတယ်"

သူမသည် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး တလေးတစားဖြင့် ဦးညွှတ်လိုက်

သည်။

ရှုလေသည်လည်း အားနာပါးနာ ဖြစ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထ ရပ်လိုက်ကာ

"ငါ တကယ်လိုအပ်နေတုန်းကလည်း နင် ကူညီခဲ့တာပဲလေ၊ အဲ့ဒါ ကြောင့်လည်း အခုလို နင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာကို ပြန်ကူညီပေးတာပါ။ ငါစိုးရိမ်တာတစ်ခုက ငါ့ဘက်က တစ်ခုခု ချွတ်ချော်သွားမှာကိုပဲ"

"နင်တို့ နှစ်ယောက်က လည်နေပြီ၊ တစ်ယောက်ကလည်း နင် ငါ့ကို ကူညီတယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း နင် ငါ့ကို ကူညီတယ်နဲ့။ အမလေး... ငါ ခေါင်းမူးလိုက်တာ"

ဖုမင်းမိန်က ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖုရွှမ်းဖူသည် ထမင်းစားခန်း တံခါးပေါက်၌ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ မှောင်မည်းနေသည်။

"မင်းမိန်၊ သွားဖို့ ကားအသင့်ပြင်ထားတော့"

"အင်း"

ဖုမင်းမိန်သည် ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး အဆိုပါနေရာမှ ထွက်သွားသည်။

"မမလေး ရှုန်းထူ၊ ကျွန်တော် မင်းမိန်ကို ကောင်းကောင်း မသင်ပြပေး နိုင်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်"

ဖုရွှမ်းဖူက တိုးလျှံသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

"ရပါတယ်၊ ဦးလေး ဖူ။ လုပ်စရာရှိတာပဲ လုပ်ပါ"

ရှုန်းထူထျန်ယင်က ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖုရွမ်းဖူ လှည့်ထွက်သွားသည်။

"ပြီးကြရင် ငါတို့ ဓာတ်အားစီမံကိန်းနေရာကို တစ်ချက်သွားကြည့်ကြမယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်တွဲတွဲ ကိစ္စကို ဒီကျွန်းပေါ်က စမယ်"

ရှန်းထူထျန်ယက်က ရှလေအား ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အငွေ့အသက်များအပြင် မျော်လင့်ချက် အရိပ်အယောင်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ရှလေသည် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး

"ငါ့ဘက်က အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ ငါ သတိလွှတ်သွားတဲ့ အခါကျရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ချက်ချင်းသတိပေးပါ"

"အဲကိစ္စတွေလည်း ငါ ကြုံတွေးပြီး စီစဉ်ထားတာရှိတယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ငါက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထားတာတွေရင် နင်က ငါ့လက်ကို လာကိုင်လိုက်"

ရှန်းထူထျန်ယက်က ပြောသည်။

"အင်း"

ရှလေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဤအချက်မှာ ခက်ခဲသည့်အရာမဟုတ်ပါ။

"နောက်ပြီး ငါက လျှာနဲ့နှုတ်ခမ်းကို သပ်နေတာမြင်ရင် နင်ငါ့ကို လာနမ်းပေးရမယ်"

သူမက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ဟမ်... "

ရှလေ၏ စိတ်ထဲ၌ တစ်ယောက်ယောက်က ဆောင့်ကန်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"တကယ်လို့ ငါက 'အချစ်ရေ ကျွန်မ ပင်ပန်းနေပြီ'လို့ ပြောရင် နင်က ငါ့ကို 'ဒါဆိုရင်လည်း အခန်းထဲမှာသွားပြီး သွားနားရအောင်အချစ်လေး'လို့ ပြန်ပြောရမယ်၊ ပြီးတော့ ငါက 'လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး'လို့ ပြောရင် နင်က ငါ့ကို ချီပြီး အခန်းထဲ ပို့ပေးရမယ်"

ရှုလေသည် ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

‘ဗီယင်ကျန်းအဖွဲ့ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီများလား’။
